

Når det drejer sig om børn og unge og børnefamilier, er vi jo i gang med at opbygge et netværk af familieværksteder, steder, hvor familier med børn i krise kan komme og få hjælp til selv at klare nogle af de problemer, der ellers kunne føre til, at familien blev splittet og børnene blev fjernet.

Jeg tror, det er meget vigtigt i de kommende år at satse på, at der er sådan nogle støttecetre, hvor mennesker kan få hjælp til at klare deres egne problemer.

Et andet område, når vi snakker om børn og unge og børnefamilier, er en hjælp til nogle af de unge, der ellers kan havne i en situation, hvor de bliver fremtidens udstødte.

Dér tror jeg vi har brug for en samlet ungdomspolitik, hvor vi også sørger for, at der er ordentlig rådgivning og vejledning til de unge, og at der er nogle botilbud, hvor der er støtte, omsorg og hjælp, så de kan blive i uddannelsen, og at nogle af de unge, der ikke kan blive boende hjemme, men som ikke rigtig har andre steder at gå hen, får nogle fritidstilbud med nogle voksne, der kan støtte og vejlede dem; vi skal have en ordning, hvor der er faste personer, der er en slags voksen ven, en erstatning for de voksne, som de unge ikke længere har at støtte sig til i familien. På den måde tror jeg vi kan forebygge, at der sker en fortsat udstødning af nogle af de unge, der har problemer i dag.

Når vi ser på stofmisbrugerne, er vi i gang med at opbygge en række nye tilbud forskellige steder i landet, som forhåbentlig skal forny og forbedre behandlingsindsatsen. Der er det store projekt i København, der hedder »Projekt menneske«, som er en ny måde at gribe narkobehandling an på, hvor man i højere grad angriber de problemer, der har ført til narkomisbruget, og hvis det viser sig at være effektivt og vellykket, så er det en model, der kan udbredes til hele landet.

Når det gælder de sindslidende, har sundhedsministeren allerede sagt meget om det samarbejde, der er i gang, og jeg kan specielt for det sociale område nævne, at der netop er givet besked ud til kommunerne om medfinansiering af 700 nye botilbud til gruppen af sindslidende, hvor det både drejer sig om lettere botilbud med en vis støtte og mere institutionslignende tilbud med betydeligt mere personale, omsorg og støtte. Vi er ved at få opbygget et net af støtte- og kontaktpersoner, som jeg tror er fantastisk afgørende for at sikre, at sindslidende kan blive boende i deres eget hjem.

Når det gælder indsatsen for hjemløse, er der sket det, at vi har lavet et sæt regler i lovgivningen, der giver kommunerne og amterne nogle bedre muligheder for at hjælpe den gruppe. Vi kan så i kraft af en bedre økonomi i landet som helhed og gennem aftalerne med regeringen og amterne sørge for, at der er bedre økonomi ude i kommunerne. Men det er jo ude lokalt, man skal sørge for at bruge de muligheder, der er i lovgivningen, og en af de muligheder, jeg har som socialminister, er at tage en debat med kommunerne – at samarbejde og presse på, for at de så også bruger de muligheder, der faktisk er i lovgivningen.

Endelig er der den store indsats i vores socialt belastede boligområder, hvor regeringen sammen med kommuner og boligselskaber har brugt 1½ mia. kr. over 4 år for at forebygge nogle af de problemer, der ellers kan føre til større sociale problemer. Det er en indsats, der løber til og med 1998, hvor vi skal finde ud af, hvad vi gør i samarbejde med kommuner og boligselskaber, når den første periode er udløbet. Men jeg er sikker på, at den meget, meget vigtige indsats skal videreføres.

Når jeg siger, at det ikke kun drejer sig om penge, men at det også drejer sig om at finde nye veje til at løse de her problemer, så vil jeg også gerne sige, at det også handler om at finde nye parter, som kan tage et medansvar for at løse de problemer, vi taler om. De sociale problemer, vi står med i et moderne samfund, har jo en anden karakter, end de havde for 10-20-30 år siden. I dag er det i højere grad det, man kunne kalde det indre velfærd, de menneskelige problemer, der er fremherskende.

Og det betyder, at lige meget, hvor mange tilbud, hvor mange penge vi brugte fra det offentlige side, ville vi ikke løse de menneskelige problemer, hvis ikke borgerne ude i samfundet føler et medansvar for at løse de problemer. Det vil sige, at hvis ikke der er boligområderne, på arbejdspladserne, i fritidstilbud, i klubber og foreninger er et medansvar for at løse de problemer, så kan vi som politikere hverken på landsplan eller lokalt løse de problemer. Derfor er en meget vigtig fremtidig indsats i socialpolitikken i virkeligheden at få skabt de partnerskaber, hvor alle instanser i samfundet føler et medansvar for at løse de her problemer.

Dér kan vi heldigvis se, at en holdningsændring er på vej. Vi kan se det i erhvervslivet, hvor man i stigende grad erklærer sig villig til at tage et socialt medansvar. Og jeg tror, det er en